

Het genadige vredesaanbod van God

Psalm 40:5

Psalm 145:6

Psalm 46:1,3

Psalm 85:4

Psalm 122:3

Lezen: Jesaja 26:20-27:5

Tekst: Jesaja 27:5

Geliefde gemeente, is het u wel eens overkomen dat u onder de indruk raakte van de machtige schepping van God? Dat u, al wandelend of fietsend, ergens op een plekje terecht kwam en uw oog ergens op viel, waardoor u even stil moest staan om te overdenken wat u zag? Dat u in een ogenblik onder de indruk raakte van hoe groot de Schepper is van alle dingen? Ja, dat overkwam ook eens Agur, de onbekende schrijver van een hoofdstuk uit het Spreukenboek, namelijk hoofdstuk 30.

Deze Agur was eens aan het wandelen in de bergen, zomaar alleen in de stilte. Op dat moment mocht hij oog hebben voor de natuur. Te midden van de rotsen zag hij een kleine vallei waar gras groeide. Tussen het gras waren heel veel kleine dieren te vinden. De Bijbel noemt ze konijnen, maar eigenlijk zijn het klipdassen, konijnachtige dieren. Hij stond stil en keek daar een poosje op afstand naar. Hij zag hoe de Heere een rangorde geschapen had onder die diertjes. Sommigen lagen heerlijk te slapen, in rust. Anderen waren bezig om eten te zoeken en naar hun plekjes te brengen waar ze overnachtten. Maar hij zag ook dat er aan de rand van die vallei een paar van die klipdassen op hun achterpootjes stonden, net als stokstaartjes in Blijdorp bijvoorbeeld. Die stonden te kijken, ze hielden eigenlijk de rest van de groep in de gaten.

Plotseling gaf een van die wachters een gil. In één ogenblik waren al die diertjes weg. Niet één klipdas was er meer te bespeuren. Waarom gilte die ene? Hij had een vos ontdekt, die door dat gras aangeslopen kwam om een van die kleine beestjes te grijpen en op te eten. Maar gelukkig had de wachter hem gezien en een alarmschreeuw gegeven. In één ogenblik waren de anderen allemaal weg. Waar waren ze gebleven? Dat had Agur ook gezien. Aan de rand van die vallei had je steile rotsen met een spleet erin, en daar waren ze allemaal naar binnen gegaan.

De Heere God heeft die klipdassen zo bijzonder geschapen dat ze hele bijzondere pootjes hebben, jongens en meisjes. Ze hebben een zacht eelt waarmee ze zich vast kunnen hechten aan een rotswand. Wat doen die diertjes dan als er gevaar dreigt? Ze gaan die spleet in, springen met z'n allen tegen de muur en zuigen zich als het ware vast aan die rotssteen. Daar zitten ze veilig in de steenrots. Nee, daar kan die vos niet komen. Daar kan geen enkele vijand komen. In deze schuilplaats zijn ze veilig.

Zo heeft die alwijze God deze machteloze diertjes gemaakt. Maar juist omdat deze alwijze God deze machteloze diertjes zo gemaakt heeft, zijn ze eigenlijk heel wijs. Dat voelde Agur, dat liet de Heilige Geest hem zien. Diep onder de indruk is hij naar huis gegaan. Daar is hij in zijn kamertje gaan zitten en, geleid door de Heilige Geest, moest hij zijn pen pakken om daar iets over te schrijven. Dat moest een plaatsje in de Bijbel krijgen. Daarom lezen wij in Spreuken 30: *De konijnen, de klipdassen, zijn een machteloos volk; nochtans stellen zij hun huis in de rotssteen.*

Zitten hier ook van die wijze konijnen in Rotterdam-Kralingen? Want er dreigt zo'n groot gevaar, lieve gemeente. Zo'n groot gevaar, daar is dat kleine vosje niets bij. Het oordeel komt vanwege de zonde. Er komt vanmorgen de vraag op u, jou en mij af: heb je dan een schuilplaats? Want die is er. Dat gaat de Heere te midden van een wereld vol verwarring, in het einde der dagen, vanmorgen duidelijk maken. Hij komt tot ons met een welmenend aanbod van genade, waarin Hij aandringt om te vluchten tot de enige schuilplaats waar een mens veilig is voor het oordeel van God.

Zo willen wij naar deze woorden van Jesaja 27, vers 5, gaan luisteren. We schrijven als thema boven de prediking: *Het genadige vredesaanbod van God*. Drie gedachten:

1. Het welmenende karakter van dit aanbod.
2. De aangewezen weg in dit aanbod.
3. Het heerlijke doel van dit aanbod.

1. Het welmenende karakter van dit aanbod

Wat is toch de reden dat de Heere met deze woorden, toen en daar in de dagen van Jesaja en ook vandaag, komt met een welmenend aanbod van genade? Om een antwoord te vinden, moeten we even terug naar het vorige hoofdstuk. Daarom zijn we daar onze schriftlezing vanmorgen ook begonnen. Want wat lees ik aan het einde van hoofdstuk 26? *Want zie, de HEERE zal uit Zijn plaats uitgaan, om de ongerechtigheid van de inwoners der aarde over hen te bezoeken; en de aarde zal haar bloed ontdekken, en zal haar doodgeslagenen niet langer bedekt houden.*

Wat moeten we ons bij deze woorden voorstellen? Zie het in gedachten voor u, zoals een kleinkind een beeld in zijn hoofd kreeg over God Die in de hemel zit. Dan zit Hij daar op een troon. Dat zien we in gedachten allemaal voor ons. En dan zien we als het ware de Heere opstaan van Zijn troon en de trappen die voor Zijn troon zijn afdalen. Want Hij gaat iets doen. Met Hebreeuwse woorden gesproken: die grote, heilige Koning der koningen komt in actie. Hij gaat van Zijn plaats opstaan, Hij gaat van Zijn plaats uit. En Hij gaat ergens naartoe. Waar gaat Hij naartoe? Naar de inwoners der aarde. En waarom gaat Hij naar die inwoners? Hij gaat die inwoners van de aarde bezoeken. Waarmee? Met Zijn oordeel. Er komt een groot oordeel. Waarom? God heeft de zonde gezien.

Als we terugbladeren naar hoofdstuk 24 somt Jesaja de zonde op. Hij spreekt in Jesaja 24, vers 5, van de overtreding van de wetten, vervolgens het veranderen van Zijn inzettingen, om Gods Woord uit te leggen naar je eigen idee en mening, en tenslotte spreekt hij van het vernietigen van Gods verbond. Je ziet als het ware een opklimming: de ene zonde brengt de andere zonden voort. Als dat gebeurt, gemeente, wordt het steeds erger, steeds verschrikkelijker. Je komt op een hellend vlak. En God heeft het gezien. Vanwege Zijn wrekende gerechtigheid staat Hij op. Hij verlaat Zijn plaats om naar de inwoners van de aarde te gaan, om hen te bezoeken met Zijn straffen.

Gemeente, dan moet je vrezen. Laten we maar vrezen. Als God gaat opstaan, niet om te verlossen, maar om te verderven. En echt, gemeente, als God zo gaat opstaan, is dat oordeel niet tegen te houden. De Bijbel is zo duidelijk. Ziet u het niet om u heen? We leven echt in het laatste der dagen. Het oordeel komt. Het ene fiool na het andere wordt uitgegoten op de aarde. Ziet u het? Totdat het eindoordeel komt. Het zijn allemaal voorboden op die grote dag.

Want wat lees ik in vers 1 van Jesaja 27? Wanneer gaat de Heere opstaan? Ja, tot het eindoordeel, waar al die fiolen, al die weeën die nu plaatsvinden, een voorbode van zijn? *Te dien dage*. Aangegeven in vers 1. Er komt dus een dag, een moment dat de Heere tot het eindoordeel zal opstaan. Wat bedoelt Jesaja hier in onze tekst? Dan moet ik even iets over de hoofdstukken 24 tot 27 zeggen. Deze hoofdstukken in Jesaja hebben een heel bijzonder karakter, een bijzondere

plaats in de Schrift, te vergelijken met wat we in Openbaring tegenkomen. Natuurlijk zit er een boodschap in voor toen, toen Jesaja leefde, en ook voor vandaag. Maar met name moest Jesaja iets opschrijven voor het einde der dagen. Hier hebben wij een profetie van Jesaja die gaat over het laatste der dingen. Dat maakt de ernst uit vanmorgen. Want in dat laatste gericht zullen wij, zoals we hier zitten, allemaal bij betrokken raken.

Wat gaat de Heere dan doen? Dan gaat Hij Zich wreken aan de grote wereldmachten die zich in de tijd hier op aarde hebben laten gelden, de grote wereldmachten die ten diepste de vijanden van de kerk zijn. Ze worden ons voorgesteld aan het begin van Jesaja 27 als drie grote monsters: de langwemelende Leviathan, vervolgens de kromme, slomme slang, en dan het derde monster, de draak die in de zee is. Wat wordt daarmee bedoeld? Dat woordje Leviathan, jongens en meisjes, betekent een hele grote, dikke slang. En die slang leeft in de zee. Dan moet je niet aan een slang denken van een meter of twee, maar zeker aan een slang van zes of zeven meter, een enorme slang die leeft in de diepten van de zee. Bij die slang, die Leviathan, worden een paar woorden genoemd. Er wordt gesproken over een langwemelende slang, dat is een slang die heel snel weg kan zwemmen, weg kan schieten. De woordjes 'kromme, slomme Leviathan' betekenen dat die zich heel erg beweegt, het is werkelijk een kronkelende slang, continu in beweging. En dan die draak. De Bijbel laat ons wel zien wat een draak is: een verschrikkelijk monster.

Wie worden daarmee bedoeld? Ik denk dat in de tijd van Jesaja Assyrië, Babylonië en Rachab in Egypte mee bedoeld worden, dikwijls vergeleken met een draak. Het gaat om volkeren toen en daar, die grote vijanden van Israël zijn geweest. Maar zulk soort Leviathans zullen er zijn tot in het einde der dagen. Nee, ik ben geen profeet, maar als je om je heen kijkt in deze wereld, moet ik je dan nog vertellen waar de Leviathans zitten? Waar je echt bang voor zou moeten worden? Ze zullen zich manifesteren in deze wereld, onder de toelating Gods, juist ook om het oordeel te volvoeren vanwege de zonde. En toch hebben die vijanden niet het laatste woord. Straks zal God Zich aan hen wreken, al die vijanden, ook van vandaag.

Tegelijkertijd, gemeente, staan die Leviathan en die draak die hier genoemd worden ook symbool in de Bijbel voor de geestelijke doodsvijanden waar juist de kerk des Heeren mee van doen krijgt. Het zijn er toch ook drie? De duivel, de wereld en het boze, zondige vlees hier van binnen. Daar moet tegen gestreden worden. Wil het ooit vrede zijn, dan gaat het altijd in een weg van strijd. Maar hoor: nu komt er een dag dat de Heere zal opstaan van Zijn plaats. Hij zal de zonden bezoeken, Hij zal de mensen straffen, maar tegelijkertijd zal Hij al die grote vijanden, al die wereldmachten, verdelgen. David heeft het gezongen in Psalm 68: *God zal opstaan, Zijn vijanden zullen verstrooid worden, en Zijn haters zullen van Zijn aangezicht vlieden.* Dat zal er zijn *te dien dage*.

Maar er zal nog wat zijn. Dan kom ik in vers 2 opnieuw die woordjes tegen: *Te dien dage*. Alsof de Heere zegt: maar luister eens, dan is er nog wat. Wat dan? Een wijngaard. En dat is de kerk des Heeren, dat is het volk des Heeren, uit alle talen en plaatsen. Die wijngaard, zo zegt de Heere, zal er voortreffelijk uitzien. Heerlijk bruisende rode wijn zal er zijn, die zal deze wijngaard voortbrengen. In de ogen van de Heere is die wijngaard zo schoon dat de Heere Zich verheugt in die wijngaard. De Heere verheugt Zich zo sterk in Zijn kerk dat Hij een lied gaat zingen, een schoon lied, waarin Hij getuigt van Zijn eigen werk, de verzen 2 en 3 van Jesaja 27.

Weet u, als de Heere dan gaat zingen, dat is wel heel bijzonder. Als God gaat zingen, als God een lofzang gaat zingen. En het wordt nog rijker als je hoort wat Hij dan zingt. Want Hij zingt over Zijn volk, Hij zingt over Zijn kerk, want Hij verheugt Zich erin. Maar als God dan van Zijn wijngaard gaat zingen, doet Hij het op een hele bijzondere manier. Want dan spoort Hij Zijn kinderen aan om met Hem mee te zingen. In het Hebreeuws staat er letterlijk: *Op die dag zal er een wijngaard zijn van*

bruisende rode wijn. Zingt van haar. En dan wordt er een woord voor zingen gebruikt dat iets in zich heeft van 'antwoord nu eens'. Het is alsof de Heere zegt: O Mijn volk, luister eens wat Ik nu van Mijn kerk zing, en zing nou eens met Me mee. Daarom is het ook goed vertaald als er staat: *Zingt van dezelfde bij beurten.* Zoals het ook in de tempel gebeurde: de opperzangmeester zong het voor, en de kerk zong het na in die dagen. Zo wil de Heere een lied van Zijn wijngaard zingen, voorzingen, opdat Zijn kerk het gaat nazingen.

Wat is dan de inhoud van dat lied? De Heere gaat zingen van Zijn trouwe zorg voor Zijn kerk. De Heere doet dat als die grote Verbonds-God. Hij bewaakt Zijn kerk, Hij verzorgt Zijn kerk, Hij is de behoeder van die wijngaard. En Zijn kerk zal altijd veilig zijn. Hij zal alles inzetten om die kerk veilig te bewaren, tot in de eeuwigheid. Alles wat daar gebeurt, staat onder Zijn bewaring. Geen vijand zal er meer binnen kunnen dringen, straks op de jongste dag. Als een muur zal de Heere rondom Zijn kerk zijn. Hij houdt de wacht bij de ingang van de wijngaard. Ja, Hij zal zo voor Zijn wijngaard zorgen dat ze niet zullen verdrogen. Er zal voldoende vocht zijn. Door Zijn Woord en Geest zal Hij Zijn kerk bevochtigen.

Zo ziet de Heere Zijn kerk altijd al. God ziet Zijn kerk al of ze volmaakt is in de eeuwigheid, al weet Hij heel goed dat het hier op aarde door de kerk zo nog niet ervaren wordt. Ja, straks zal het zo zijn, maar God ziet het nu al. Maar de Heere weet ook dat er nu nog in Zijn wijngaard geen sprake is van een volkomen heiligheid, van een volkomen zuiverheid. Zolang de kerk hier op aarde is, zullen te midden van al die wijnstokken ook doornen en distelen groeien. Kijkt u maar in vers 4. Zolang de kerk op aarde is, zal het koren met het kaf vermengd zijn, en de waar-gelovigen met de schijn-gelovigen.

Maar weet u wat nu zo'n wonder is? Dat de Heere te midden van de toestand vandaag, waar die kerk nog zo gemengd is, met dat welmenende aanbod van genade komt. Omdat het nog niet te *dien dage* is, maar omdat het vandaag nog het heden der genade is. Die grote, definitieve scheiding tussen allen die bij de Leviathan horen en allen die bij de wijngaard horen, is nog niet gevallen. Waarom niet? En nu hoop ik dat er vanmorgen mensen zijn die hoop en verwachting krijgen. God ziet inderdaad Zijn wijngaard, en Hij ziet precies wie Hij al toegebracht heeft. Maar de Heere weet ook dat er in Zijn wijngaard nog mensen zijn die als doornen en distelen leven, maar die nog gered moeten worden.

Als de Heere op Zijn wijngaard ziet, weet Hij heel goed dat Hij beloofd heeft, en Hij zal Zich aan Zijn belofte houden: *Voor een doorn zal een dennenboom opgaan, en voor een distel zal een mirteboom opgaan; en het zal den HEERE wezen tot een naam, tot een eeuwig teken, dat niet uitgeroeid zal worden.* Wat doet de Heere dan vanmorgen? Hij komt met een aanbod van genade. Hij komt tot een doorn in Kralingen, Hij komt tot een distel in Kralingen, die nog onbekeerd zijn. Dan gaan juist die mensen voor twee werkelijkheden staan vanmorgen: of je blijft een vijand van God en Zijn genade, of je grijpt Zijn sterkte aan.

Dan begin ik bij die eerste werkelijkheid: dat je als een doorn, als een distel, als een vijand geboren bent en tot op vandaag als een vijand voor God staat. Dan klinkt Zijn welmenende stem, en ik hoor de ontferming erachter: *O zondaar, zul je voor Mij echt blijven staan als een doorn, als een distel? Hoe lang blijf je de oorlog tegen Mij verklaren? Hoe lang blijf je in een toestand van oorlog? O jongen, o meisje, o man, o vrouw, doe dat toch niet! Weet je dan niet wie Ik ben? Zie dan toch eens welk een grote, almachtige, maar ook rechtvaardige God Ik ben. Voel het toch eens en geloof het toch eens dat Ik op je aanvallen kan, ondanks al je vijandschap, en dat Ik je zelfs verbranden kan als doornen en distelen in het vuur. O onbekeerde zondaar, laat dat toch niet gebeuren. Want dan, dan ga je echt eeuwig verloren.*

Ja, maar wat dan? Wat dan? *Of hij moest Mijn sterkte aangrijpen*. En dat kleine woordje met slechts twee lettertjes zegt zoveel. Het maakt als het ware een scheiding tussen het laatste deel van vers 4 en onze tekst, vers 5. Een scheiding tussen die twee mogelijkheden. Aan de ene kant een doorn en een distel zijn, voort blijven leven in vijandschap tegen God. Dat is de ene werkelijkheid, zo zijn we van nature allemaal. Of dat andere, dat heerlijke, dat wonderlijke: *Mijn sterkte aangrijpen*. Dan ga ik een streepje zetten onder dat hele kleine woordje 'of'. Want dat woordje, wat hier in het Hebreeuws wordt gebruikt, is afgeleid van het woordje 'begeerte'. Dat woordje 'of' wil als het ware een wens tot uitdrukking brengen, een wens waarbij de tweede mogelijkheid van die twee, waar dat woordje 'of' tussen staat, verkozen wordt boven de eerste.

De eerste mogelijkheid was dit: blijf je nu echt als een doorn en een distel in vijandschap voortleven? Durf je dat aan, terwijl Ik je in de hel kan werpen, je kan verbranden? En dan die tweede mogelijkheid: vrede maken met God. En die tweede mogelijkheid verkiest God boven de eerste. Wat een woordje, hè? *Of. Of hij moest Mijn sterkte aangrijpen*. Wie durft nog te twijfelen aan het welmenende aanbod van Gods genade? Het ligt verklaard in dat ene woordje: *Of. Of hij moest Mijn sterkte aangrijpen. Vrede zal hij met Mij maken. Vrede zal hij met Mij maken*.

Dat je toch eens zuivere gedachten zou krijgen van die grote, almachtige God. Het is alsof ik achter dat woordje 'of' de profeet Ezechiël hoor prediken: *Maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg, en leve. Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen; want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls?* O gemeente, wat een wonder toch, te midden van dat naderende oordeel, waarin de Heere echt naar Zijn rechtvaardigheid ons allemaal zou moeten verbranden. Komt Hij met dat woordje 'of'. Nooit zal iemand van ons kunnen zeggen: voor mij is het niet. Nooit zal iemand nog tegen de Heere kunnen zeggen: ik heb het nooit gehoord, de Heere heeft het tegen mij nog nooit gezegd. Vanmorgen wordt u de mogelijkheid gepredikt om gered te worden uit dat grote doodsgevaar dat dreigt.

2. De aangewezen weg in dit aanbod

Maar hoe dan toch? Luister wat de Heere zegt: *Of hij moest Mijn sterkte aangrijpen*. Daarin wijst de Heere de weg in dit aanbod, onze tweede gedachte: de aangewezen weg in dit aanbod. Nee, de Heere komt niet alleen met een aanbod van genade om behouden te worden zonder meer. Dat doet de Heere nooit. Maar de Heere gaat ook onderwijs geven in welke zuivere, bijbelse weg het dan mogelijk is om als zo'n goddeloze vijand toch weer met God verzoend te kunnen worden en vrede te kunnen ontvangen. Daarom krijgt u onderwijs over hoe dat gaat en hoe dat dan kan.

Misschien ben je er wel verlegen om geraakt. Dat je vorige week zondagavond in de kerk zat met dat ernstige bevel: bekeert u en gelooft in de Heere Jezus Christus. En dat je na zondag als het ware in de engte werd geduwd: hoe moet dat toch? Je doet er niets van af, maar het gaat niet. En toch, het moet. Dat je werkelijk wanhopig kan worden in jezelf. Misschien vindt de Heere je bij tijden met een verbroken en verslagen hart in de binnenkamer voor God, omdat de zonde zo te neerdukt. Je weet niet meer hoe het goed moet komen. O, die zonde, die zonde, die zonde. Je probeert het wel, maar het lukt niet. En dan dat oordeel dat er aankomt, en vanmorgen word je er weer op gewezen. Die onmogelijkheid: hoe moet het toch goed komen tussen God en mijn ziel?

O jawel, af en toe krijg je bemoediging. Af en toe hoor je vanuit het Woord van God dat de Heere wel van je af weet. En wordt er in de prediking uitgelegd en verklaard wat er allemaal in je hart omgaat. Maar toch, ik heb geen vrede met God, geen vrede met God. Je bent zo onrustig, de zonden drukken je zo terneer. Nergens zie je een uitweg meer. Hoe moet dat ooit goed komen? *Of hij moest Mijn sterkte aangrijpen*.

Wat is dat dan, dominee? Zijn sterkte aangrijpen, en hoe gaat dat dan? Luister eens, de woordjes 'Mijn sterkte aangrijpen' kunnen wij vanuit het Hebreeuws ook zo vertalen: de toevlucht nemen tot Hem. Vluchten naar een plekje waar je veilig bent, waar je verlost kan worden van alles wat je terneerdrukt. Weet je wat het is? Dat is de genadetroon van God, wist je dat? Daar alleen ben je veilig. Zoals Hizkia bijvoorbeeld in Jeruzalem, toen de stad belegerd werd, met zijn brieven in de tempel bij het altaar terechtkwam. Daar was hij voor de troon van God. Daar mocht hij alles aan de Heere bekendmaken, daar mocht hij alles bij de Heere kwijtraken. En weet je wat hij toen ervaren heeft, toen hij vluchtte tot die veilige plaats: God weet van me af.

Kijk, dat wordt bedoeld met 'Mijn sterkte'. Het is een toevluchtplaats. Het is die plaats waar de Heere is. Het is die plaats waarvan God Zelf gezegd heeft: *Er is een plaats bij Mij*. Daarom staat er ook in onze tekst 'Mijn sterkte'. En daarom mogen we het ook zo vertalen: het is Mijn toevluchtsoord. Daar mag je heen, daar moet je heen, met al je zonden en ellenden, met alle gevaren om je heen. Maar daarmee hebben we nog niet alles gezegd. Want de Heere zegt: nu moet je die sterkte aangrijpen. Dat betekent toevlucht nemen. Het moet komen tot een daadwerkelijk vluchten.

Wat is dat dan? Dan denk ik weer even terug aan een van de eerste preken die ik hier heb mogen houden in Rotterdam-Kralingen. Misschien kun je het nog wel herinneren. Ik heb het voorbeeld wel meer gebruikt, maar het past zo prachtig bij onze tekst dat ik het nog een keertje ga noemen. De Heere heeft de wet gegeven van de vrijsteden, weet u wel, waar een doodslager naartoe kon vluchten als die bloedwreker achter hem aan zat. Alleen in een van die zes steden was je veilig. Nu gaat het me even niet om die zes steden, maar het gaat me even om de zevende plaats die er was. Dat was het brandofferaltaar. Op de hoeken van dat brandofferaltaar was een hoorn gemaakt. En u weet wel, in de Bijbel is de hoorn het beeld van kracht, van sterkte. Die hoorn is ook het beeld van duurzaamheid, het zal altijd blijven bestaan. Er waren vier van die hoornen op dat brandofferaltaar, gemaakt van koper. Elke dag werden die besprenkeld met het bloed en verzoening.

Als jij in de buurt van de stad Jeruzalem per ongeluk iemand doodgeslagen had, dan kon je ook naar dat altaar vluchten om die hoorn aan te grijpen, die sterke hoorn, die bebloede hoorn aan te grijpen. En daar, op die plek, op grond van het offer en het bloed der verzoening, vrede met God te mogen smaken. Dat beeld zit achter onze tekst. Dan hoef ik u toch niet meer te vertellen vanmorgen wie er bedoeld wordt met 'Mijn sterkte'. Dat is toch niemand anders dan de Heere Jezus Zelf.

Mag ik dan onze tekst Nieuwtestamentisch verkondigen? *Of hij moest Mijn Christus aangrijpen*. Dat is de weg, dat is de aangewezen weg om vrede met God te kunnen verkrijgen. Dat is de plaats bij God. En tot die plaats moeten wij nu leren de toevlucht te nemen. Dat is tot de Heere Jezus Christus, Die in de Bijbel de sterke God wordt genoemd, om door het geloof, wat de Heilige Geest werkt, Hem te mogen aangrijpen. Eigenlijk kunnen we onze woorden verbinden met Johannes 1, vers 12, waar Johannes het op moest schrijven, geleid door de Heilige Geest: *Maar zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden*.

Kijk, gemeente, dat is nou de enige weg. Die wordt u toch elke keer gepredikt? Dat is de enige weg om vrede met God te verkrijgen. Nu hoor ik iemand verzuchten. Ja, die arme zondaar in ons midden, die ontdekte zondaar, die verzucht het: hoe zal dat gaan dan? Hoe kom ook ik zo ver om dit, wat hier nu gepredikt wordt, wat hier nu in de Bijbel staat, werkelijk te kunnen mogen doen? Hem aangrijpen. Ik weet niet hoe dat moet. Ik heb geen handen om Hem aan te grijpen. Ik heb geen voeten om tot Hem te gaan.

Dat kun je ook zelf niet. Maar dat hoef je ook zelf niet. Want dat is nou het werk van de Heilige Geest. O ja, dan zal Hij inderdaad zorgen dat je op de vlucht geleid wordt naar die plaats der sterkte, naar die hoornen van het altaar, naar Christus. En wat gebruikt de Heilige Geest daar eigenlijk voor om een mens te doen vluchten tot Christus, om Hem aan te grijpen? Denk ik weer even aan het beeld van zo'n doodslager. Dan laat Hij zien dat je ook met een bloedwreker te maken hebt. En die bloedwreker is in de Bijbel niemand anders, of niets anders moet ik zeggen, dan de heilige wet die vanmorgen weer aan ons is voorgelezen.

Echt waar, die wet gaat een functie krijgen in het leven van degenen die leren vluchten tot Christus. En die wet heeft geen bemoedigende boodschap. Die wet zal je ook nooit verlossen, hoe je dat ook wilt proberen. Maar die wet laat alleen maar zien wat God van je eist. En die wet laat je ook zien dat je het totaal niet kunt. Dan loop je vast, hè. Want je zou het wel willen, maar het gaat niet. En dat is een ontdekking, zeg. Maar ondertussen heb je wel met die bloedwreker te maken. En hij komt achter je aan. Hij laat je niet met rust. Hoe meer je van hem hoort, van die bloedwreker, hoe onrustiger je wordt.

Want die wet laat niet alleen zien wat God van je eist. Die wet laat niet alleen zien dat je schuldig staat tegenover God en dat je het totaal niet kunt. Maar die wet zegt ook nog eens dat je vervloekt bent, omdat je al die geboden overtreden hebt. En tegelijkertijd zegt die wet: maar je moet wel betalen wat je schuldig bent. En opnieuw moet je het ervaren: ik kan het niet, onmogelijk. O, die bloedwreker. Voel je het? Dan ben je des doods schuldig. Meer heb je niet. En zo word je maar opgejaagd. Bij de een gaat dat sneller dan bij de ander. Bij de een gaat dat dieper dan bij de ander. Maar toch, je wordt opgejaagd. Nergens vind je rust. Het kan ook niet. Want er is maar één plaats waar een onrustige zondaar rust zal vinden. Dat is bij de hoornen van het altaar. Dat is Christus.

Weet je wat Thomas Boston dan zo mooi zegt in dat prachtige boek *De Viervoudige Staat*? Nu is de tijd gekomen dat de mens die daar dobbert tussen hoop en vrees, besluit om tot Christus te gaan, zoals hij is. Daarom, zoals een stervende man zich uitstrekt, juist voordat hij de laatste adem uitblaast, verzamelt hij de gebroken krachten van zijn ziel en hij tracht te geloven. En op een of andere manier, verklaren kan hij het niet, grijpt hij Christus aan, vlucht hij tot Hem, waar hij alleen maar redding kan vinden.

Hoe is dat nou mogelijk, gemeente? Daar zit nou zo'n heerlijk geheim achter. En dat mag ik je nou vanmorgen gaan prediken. Hoe komt het toch dat een zondaar zo ver komt dat hij door genade Christus leert aangrijpen, zoals dat hier in de tekst wordt genoemd? Weet je wat het geheim is? Daar is wat aan voorafgegaan. Weet je wat? Christus heeft die zondaar gegrepen. En alleen zo leert een zondaar door het geloof Christus aangrijpen. Daar heb je nou het verschil met een schijngelovige. Die grijpt zelf, zonder dat Christus hem gegrepen heeft. Maar bij Gods kinderen is het anders. Wie zaligmakend overtuigd wordt van zijn zonde en Christus mag leren aangrijpen door het geloof, weet dat hij door Christus gegrepen is.

Weer hoor ik iemand vragen: hoe weet je dat? Dat zijn vragen, hè? En ik weet dat er zijn die daar zo graag een antwoord op willen. Hoe weet je dat nou, dat Christus je gegrepen heeft? Heel eenvoudig: als je iets van Zijn trekkende liefde ervaart. Als je echt niet meer buiten Hem kunt en verstaat waarom je Christus nodig hebt. Als je niet meer bij Hem vandaan kan blijven. Als er echt zo'n liefdesbetrekking op Hem gekomen is. Dat zijn Bijbelse bewijzen dat je door Christus gegrepen bent. Misschien durf je het zo niet eens te zeggen, maar het is heel Bijbels.

Ik ga het zo dadelijk nog met een Bijbels voorbeeld duidelijk maken. Dan denk ik aan die duif die Noach de eerste keer uit de ark liet. Jongens en meisjes, dan staat er iets in de Bijbel dat je misschien niet 1, 2, 3 kunt begrijpen. Maar als die duif daar rondfladdert buiten die ark, terwijl

alles nog onder water is, dan vindt het geen rust voor het hol van haar voet. Wat moet je je daarbij voorstellen? Je hebt vast wel eens naar een pootje van een vogel gekeken. Als die op een tak wil neerstrijken, maakt die als het ware een kommetje van zijn handen, zie je wel? En voor dat holletje van zijn voet vindt die geen rust, nergens een takje waar die op kan gaan zitten. Toen kon die duif nog maar één ding doen: dat was terug naar die ark.

Dan zie je iets gebeuren. Noach staat bij het venster, en Noach doet het venster open en steekt zijn hand uit om die duif te grijpen. En zo komt die duif weer binnen. Als Noach zijn hand niet had uitgestrekt naar die duif, was die alsnog buiten de ark omgekomen. Ziet u het wel? Eerst door Christus gegrepen worden om vervolgens binnen te komen en door het geloof Hem te mogen aangrijpen.

Weet u hoe de Heere dat nou doet? Ja, dan laat Hij inderdaad doodlopen, stuklopen op al die eigen gerechtigheden en eigen pogingen. Want er is er maar één Die zalig kan maken, en dat is die lieve Heere Jezus. Dan ga je Zijn stem vernemen, je gaat van Hem horen, en Hij gaat je lokken, Hij gaat je trekken. En dat zijn de bewijzen dat Hij je grijpt.

Dan ga ik even een paar weken terug naar een preek die we hier gehouden hebben over die bloedvloeiende vrouw. Toen die vrouw helemaal aan het einde gekomen was van al haar eigen werken, en het alleen maar erger geworden was, staat er zo eenvoudig: *En van Jezus horende*. Weet je wat die woordjes zeggen? Weet je wat die woordjes bij die vrouw uitwerken? En wat dat voor die vrouw betekende? Al kon ze het misschien zo zelf nog niet onder woorden brengen, maar van grote afstand wist Christus van haar af. Christus heeft haar helemaal laten uitwerken. En toen ze werkelijk uitgewerkt was, en het erger geworden was, heeft Christus haar gegrepen. En toen Christus haar greep, op datzelfde moment ging zij van Hem horen. Door dat grijpen van Christus van die vrouw werd die vrouw naar Hem toegetrokken, tegen hoop op hoop, maar wel met het geloof: *Als ik maar de zoom van Zijn kleed zal aanraken, zal ik gezond worden*. Zij mocht de toevlucht nemen tot Zijn sterkte.

Wat heeft die vrouw nou ervaren? Toen ze daar van de achterkant aankwam, getrokken door Christus, gegrepen door Christus, toen heeft ze haar hand mogen uitstrekken om Zijn sterkte te mogen aangrijpen. En het staat er zo eenvoudig in de Schrift: *Er ging kracht van Hem uit, en ze werd genezen*. En toen ze genezen was door die aanraking en nader onderwezen werd door Christus, klonk het uit Zijn mond: *Ga heen in vrede*. Ziet u wel, een illustratie van onze tekst. Zo alleen kan er vrede met God gemaakt worden. Christus grijpt een zondaar, en door het geloof dat de Heilige Geest in die zondaar werkt, gaat die zondaar Christus aangrijpen. En als dat samen plaatsvindt, weet je wat je dan hebt? Een uitdrukking die ik nog wel eens in de preek gebruik: daar heb je nou de geloofsvereniging met Christus. En dan wordt er vrede ervaren.

3. Het heerlijke doel van dit aanbod

Onze laatste gedachte: het heerlijke doel van dit aanbod, vrede met God. Zou je het ook zo graag willen? Ga nou eens eerlijk met je ziel om. En waarom? Het is echt te verkrijgen. De Heere zegt het twee keer in onze tekst: *Vrede zal hij met Mij maken. Vrede zal hij met Mij maken*. Wat is dat toch? Vrede staat in de context van onze tekst tegenover oorlog. Zo is de mens van nature in oorlog met God in het paradijs begonnen. En met onze dagelijkse zonde betuigen we het, dat we echt een vijand van God zijn, de oorlog aan God verklaard hebben. Hoe hebben we het gedurfd, gemeente? Hoe hebben we het gedurfd? Oorlog verklaren aan God, Die alleen maar goed is. Zou het dan niet echt rechtvaardig zijn als, vanwege die werkelijkheid, de Heere ons allemaal zou verbranden als doornen en distelen? Ja toch?

Dan het evangelie. Kom je ook nooit uitgewonderd, kind van God? Maar God, Die rijk is in barmhartigheid, heeft nou Zelf de weg uitgedacht om een mens die de oorlog aan Hem verklaard heeft, niet aan te vallen, maar zalig te maken. Daarom moest Zijn Zoon naar de aarde komen om die diepe, smartelijke weg van lijden en sterven te gaan. Vanmiddag hoop ik er nog meer van te mogen zeggen. Maar waar liep dat nou op uit, gemeente? Dat onzegbare, bittere lijden en sterven dat Christus moest ondergaan vanwege onze oorlogverklaring tegenover God, dat liep uit op dat heerlijke woord: *Tetelestai*. Het is volbracht. Het doel is bereikt. De oorlog is over. Er is vrede met God.

Gemeente, als we dan het woordje *Tetelestai*, dat is Grieks in het Nieuwe Testament, letterlijk gaan terugvertalen naar de spreektaal van de Heere Jezus, en dat is niet het gewone Hebreeuws geweest, maar een dialect van het Hebreeuws, dat is Aramees, weet je wat de Heere Jezus dan uitgeroepen zou hebben? Geen *Tetelestai* in het Grieks, maar *Nishlaam* in het Aramees. Wat hoor je daar in? *Nishlaam*. Jawel, *Shalom*. Vrede. Dus de Heere Jezus riep met grote kracht: *Tetelestai*. *Nishlaam*. Het is volbracht. Vrede aangebracht door Mij. De vrede door Mij hersteld. Vrede met een God Die moest toornen over de zonde.

God was zo tevreden met dat offer van Zijn Zoon dat Hij gelijk reageerde op dat *Tetelestai*. Hoe? Hij scheurde het voorhangsel van boven naar beneden in de tempel. En welk een sprake gaat daarvan uit? Kijkt u maar eens in vers 4a. Het is alsof boven dat gescheurde voorhangsel geschreven staat: *Grimmigheid is bij Mij niet, want Christus heeft vrede aangebracht door het bloed des kruises*. En die vrede die Christus verworven heeft, die wil Hij zo graag uitdelen. *Vrede laat Ik u*, heeft Hij tegen Zijn kerk gezegd, *Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u*.

Aan wie? Aan al die mensen die het leven bij zichzelf niet meer kunnen houden. Aan al die mensen die het zelf niet meer kunnen. En dat is dan geen verstandelijke uitdrukking, maar dat is de beleving van het hart: ik kan het echt niet meer. Dat zijn mensen die het moeten toestemmen: *Zo Gij in het recht wilt treden en gade slaan al mijn ongerechtigheden, ik kan bij U, voor U, niet bestaan*. Maar die hebben wat ontdekt: *Maar bij U is vergeving*. Dat zijn mensen die vanuit de nood en ellende gaan ontdekken: daar is vergeving altijd geweest.

Die gaan Paulus begrijpen als ze zeggen: er is inderdaad vrede bij God, zoals het staat in Romeinen 5, vers 1. En ze gaan ook door de prediking van het evangelie verstaan: die vrede kan alleen maar ervaren worden als ik Christus ken, omdat Christus onze vrede is. Kijk, en als daar nou zo'n zondaar vanmorgen in ons midden zit, die het met David moet zeggen: *Rust noch vrede wordt gevonden, om mijn zonde, in mijn beenderen dag en nacht*, zou je daar geen hoop krijgen? Maar daar is vergeving, bij Christus en door Christus bij God, om dan tot Hem getrokken te mogen worden. En lukt het niet, gaat het niet, smeed dan: *Trek mij, Heere, en ik zal U nalopen, want ik kan niet meer zonder U*.

Dat je zo onder de prediking mag zitten. En als Christus wordt uitgestald in de weg die Hij wilde gaan om die vrede te verwerven, kan het soms zo overweldigend zijn van binnen dat je voor een ogenblik de rust ervaren mag. Wat je misschien nog niet eens durft te noemen: vrede met God. Weet je wanneer die troost in het bijzonder ervaren wordt? Als de Heere je heel duidelijk rechtvaardig gaat verklaren. Daar mag je naar staan, hoor, daar mag je om vragen. Want God wil niets liever dan een arme, goddeloze zondaar, op grond van dat dierbare bloed, rechtvaardig verklaren. En als de Heere dat gaat doen, dan doet Hij dat aan u als zondaar, die als een goddeloze mag buigen voor Gods recht en tegen God niet meer vecht.

Nee, dan wordt verloren gaan door God niet toegestaan. En dan mag je door het geloof ervaren wat Psalm 2 zegt: om de Zoon te mogen kussen, aanraken, aangrijpen. *Hier dringt zich het bloed des Lams, terwijl ik haar in het leven laat. Hier wordt de toorn geblust en is het vrede met God door het offer van Zijn Zoon, o allerzaligst lot.* Dan is de bloedwreker verdwenen. Dan zal de wet je niet meer verdoemen. Dan zal je geweten je niet meer aanklagen. Maar dan daalt er een stille vrede in je ziel, die alle verstand te boven gaat. En gaat het ruisen in je ziel, zien op die bloedende Christus, Die de Voorspraak bij de Vader is: vrede, vrede, vrede, door het bloed des kruises.

Amen.